

Por és hamu

*Ez a vers nagyon árva,
halántékomon lüktet a lét.
A csönd véráramkörében élek,
nézem a csillagok bű tekintetét.*

*Az ég is, a föld is megvigasztal,
mégis úgy érzem – meghalok.
Fekete felbők hullnak szívemben,
de megvirrad arcom, megvagyok.*

*Sápadt szavaimat, édes kincseimet
hófehér lapokra rakosgatom.
Könyvek tűnődő, tiszta fényét,
a reményt is rátok hagyom.*

*Legyen jövőtök szebb és szelídebb,
mint őseim könnyörgései voltak.
Imára kulcsolt kezű szegények,
föld alá segített holtak.*

*Rögök örvénylő tébolyában
lélegzetemet, véretem fogják.
Hajszálereimet is kiontom értük,
húséges sorsomat beragyogják.*

*Tűz és tűz – mit tőlük kaptam,
főlemelt kezük fejfámig érnek.
Szorítják a tájat, temetőt;
engem örökké elkísérnek.*

*Mindenek végső útján –
omlanak, szédülnek velem.
Por és hamu lesz, ami összetart:
fák fölé hajolok, emlékezem.*

Gyász

*Balatonszárszón a legsötétebb az éj,
hazátlan csillag – a költő is árva.
Szemünkben úszik fekete dinnyehéj,
a csönd és a fájdalom összezárva.*

*Sínek zakatolnak örökké,
a szegénységtől fénylő vers élni tanít.
Csak annyi föld válik rögökké,
amennyit szíve kiszorít.*